

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник
Присутности Христа

СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?"
Ісаїї 21: 11

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
Wartown Bashtha (Ukrainian Edition) Monthly

VOL. LIX МІСЯЧНИК № 4

Квітень, (April) 1938

3М СТ:

СГОМЕР	51
Ст. чення	52
Установи Споми	52
Хто Може Р.ате	52
Духові Сили	54
Угода Царства	57
З Радістю	57
"Лік"	58
ВОНА, Часть 2.	63
ВОНА (Часть 1, доп.)	59
Співтворчість	50
Нові доходи	50
Споми	50

Ви
Свідки
у мене,
що Я-БОГ,
ГОВОРІТЬ ЄГОВА
Іса. 43: 12

© WTB&TS

Published Monthly By

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street - Brooklyn, N. Y., U. S. A.

OFFICERS

J. F. RUMMERFORD President W. E. VAN AMBURGH Secretary

"Діти твої навчати не сам Господь, і великий мир і гаразд буде проміж синами твоїми" — Ісай 54:13.

СВЯТЕ ПИСЬМО ВІРАЗНО УЧИТЬ

ЩО ЄГОВА є єдиний правдивий Бог, перебуваючий од віків до віків, Сотворитель неба й землі й Датець життя для усіх сотворених; що Йогос був початком Його творіння й активних служб у творенні всіх річей; що той Йогос тепер Господь Ісус Христос у славі, одягнений в нестягу слави на небі й на землі, і тепер є головним виконавцем Чиповником замірін Бога Єгови.

ЩО БОГ створив землю для чоловіка, сотворив совершенного чоловіка для землі й поставив Бога на ній; що чоловік добровільно переступив Божий закон і був засуджений на смерть; що задля Адамового гріху всі люди родяться грішниками і без права до життя.

ЩО ІСУС стався чоловіком, і чоловік Ісус перетерпів смерть, щоби набути викупну ціну для всього роду людського; що Бог воскресив Ісуса до божественної природи й випустив Його понад усіма творіннями й понад усі імена і одягнув Його у нестягу слави.

ЩО ОРГАНІЗАЦІЯ ЄГОВИ називається Спів, і що Ісус Христос є Головою її й правдивим царем світу; що помазані й вірні послідователі Ісуса Христа — се діти Співу, члени Єгової організації і Його свідки, котрих задача й припавіє є свідкувати про найвищість Єгови, голосити про Його замірін виглядом людства, про які навчає Біблія, й нести олоц царства всім, що хочуть слухати.

ЩО СВІТ скінчився й Єгова посадив Господа Ісуса Христа на престолі влади, котрий скинув Сатану з неба й зачав устанавляти Боже царство на землі.

ЩО ПОПІЧ і благословенства для народів землі можуть прийти лише через царство Єгови під владою Христа, котре то царство вже тепер зачалось; що негодного Господь знищить сатанську організацію і установить справедливість на землі, і що в тім парстві всі, що будуть несправедливим законам, будуть привернені й будуть жити вічно на землі.

СПІВОВАРИШІ

Час спомину цього року буде відзначений через період наважний "Співовариші", між 9 до 17 квітня. Те імя значить, що всі співовариші в службі Єгови, а іменно, помазані і останаки і Помадані, відзначають той період через сильно-злучену діяльність по цілім світі. Ся наважний відзначається сим, що вістники будуть представляти незвичайну оферту один рік пренумерувати на ВІСТНИК ПОТІХИ разом із книжкою БОГОРОІ (або Богачство), і книжечку ЛІВ, — все се за датку одного долляра. Про се подібно описується в ІНФОРМАТОРІ. Величність і заєкоосквітність тієї наважної намагає важного на перед плановання, без витрати часу. Як звичайно буде очікувати від нас вірного рапорту з приціл на закінчення свідчення.

ПОВІДОМЛЕННЯ

От сим повідомляється читачів ВАРТОВОЇ БАШТИ, що Товариство зачало видавати Золотий Вік в українській мові під назвою ВІСТНИК ПОТІХИ. Навіщо сей журнал виходить раз у місяць.

МІСІЯ (ЖУРНАЛ)

Сей журнал виходить в тім цілі, щоби помочи людям пізнати Бога Єгову і Його замірін, як про се навчає Біблія. Він містить в собі науку Святого Письма для помочи свідків Єгови. Він уможавляє естетичне студіювання Біблії для всіх своїх читачів і старіється о иншу літературу яко поміч в таких студіях. Він пошує відповідний матеріал для проповідування через радіо й для інших знарядів публічного навчання з Святого Письма.

Він точно тримається Біблії яко авторитету своєї науки. Він цілковито вільний й відділений від усіх партій, сект або світських організацій. Він цілковито й беззастовно стоїть на стороні царства Бога Єгови під прованням Христа, Його любого Царя. Він не прибірає догматичної міли, а радше заохочує до уважного й критичного розсаїдування свого змісту в світлі св. Письма. Він не мішається в жадні суперечности, ані Його сторінки не отворені для персональних справ.

Річна Передплата

Річна передплата на Варту Башту в Злучених Державах виносить \$1.00, в Канаді й в інших краях \$1.50; в Великій Британії, Австралії, і в Південній Африці 7 ш. Передплату в Злучених Державах треба вислати через поштовий переказ, експрес ордер, або банківський переказ. В Канаді, Англії, Південній Африці й Австралії, передплату треба вислати до відділу в тім краї. З інших країв можна вислати передплату до бюро в Брукліні, але лише через міжнародний поштовий переказ.

Загравачні Бюра

British 34 Craven Terrace, London, W. 2, England
Canadian 40 Irving Avenue, Toronto, Ontario, Canada
Australasian 7 Bedford Road, Strathfield, N. S. W., Australia
South African Boston House, Cape Town, South Africa

Просимо в кождім случаю адресувати на імя Товариства

(Сей журнал виходить на кількох мовах.)

Для бідних, що не можуть заплатити за сей журнал, а шире бажають його читати, виснажено даром, если о се попросить. Ми радімо бажемо помочи таким потребуючим, але після поштової ретузи, вони мусять прислати письмемну епікацію кожного року. **Увага для передплатників:** Посиланку за отриману передплату чи то нову чи підновлену ми не виснажемо, хіба що о се попроситься. Змінення адреси для тих, що повідомлять, робимо в протязі одного місяця. Один місяць перед скінченням ся передплати ми виснажемо карточку-повідомлення з журналом.

Yearly subscription price, \$1.00: Canada and foreign, \$1.50. Entered as second-class matter February 14, 1924, at the post office at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

Зміст матеріалу в журналі є дуже интересний бо описує про жині події які тепер діються під сонцем. Передплата мине-гого оден долар на рік в Канаді і в Америці. В Польщі, Чехослованії, Бразилії і в інших краях засилайте предплати до своїх бірнів в тім краї до заможкуєте. Сподіємось, що сей журнал буде великим свідченням для імени Єгови і Його Царя і Царства і великою потіхою для Його народа.

СПОМИН

День на обходження спомину імени Бога Єгови і жертви Його Опрандателі, Ісуса Христа, на рік 1928, припадає на 15-го квітня, по шестій годині вечером. В той час по шестій годині вечером, на 15-го квітня, нехай кожда громада помазанників збереться і обходить Спомин, а присутности з їх елітоваришами Помадаками. Нехай символічно буде опріснений хліб і дійсне червоне вино. Господь і Його апостоли минали правдиве червоне вино яко символ Його крові, і помазанники повинні вти за їх приміром.

ВАРТОВА БАШТА

I Вістник Присутности Христа

VOL. LIX

Квітень, 1938

№ 4

СПОМИН

[Переклад з англ. "Вартової Башти" з 1-го марця, 1938]

"Бо наста ніша, Христос, заколена за нас. Тим же святкуймо сей празник." — I Корин. 5:7, 8, англ. перек.

ЄГОВА зробив много пророчих образів, предсказуючи свій замір. Можна сподіватися, що наважніша часть Його заміру буде більше відзначена в пророчих образах. Та найважнішою річю є, щоби імя Єгови знайшло властиве місце в серцях Його сотворінь, і щоби те імя було опрадане й возвеличене. Через бунт Люцифера, теперішнього Диявола, і через його злочинний визів даний Єгові, що Бог не може поставити людей на землі котріб позістали правдивими і вірними Йому, імя Всевишнього було вельми зневажене і знеславлене. Отже те питання о зверхности мусить ся відповісти у властивий спосіб. Єгова заявив свій замір розвенути Насіння, котре у своїм часі знищить лукавого і його організацію і оправдає Боже велике імя. Єгова сказав до Диявола: "Для цієї цілі я позволив остатися тобі." (2 Мойсея 9:16, Лівара) Тут дві річі показано (1), що Бог замірив проголосити своє імя по цілій землі; (2), показати їм свою всемогучу силу проти ворога.

² Приготовляючись до оправдання свого імя, Єгова забрав Авраама з його родинного краю і поставив його в землі Канаан. Там Бог зробив безусловну угоду з Авраамом в котрій містилась отся обітниця: "І благословляється в тобі всі племення землі." (1 Мойс. 12:3; 15:18) Тоді Бог дав Авраамові свою угоду обрізання, в котрій було сказано, що 'кожде диття-хлопця має бути обрізане'. (1 Мойс. 17:9-12) Опісля Бог дав Авраамові й його жєні Сарі сина, котрого він назвав Ісаак. Коли Ісаак прийшов до віку, Авраам, по приказу Божому, представив Ісаака яко живу жертву. Все робилось в цілі оправдання імени Єгови. В сїм образі Авраам представляв самого Бога, Сара представляла Божу організацію, а Ісаак представляв Ісуса Христа, Насіння, а угода обрізання показувала, що кождий хто станеться частью того насіння мусить мати обрізане серце, себто, бути безсловесно і всецїло посвяченим Єгові Богу і Його царству. — 5 Мойс. 10:16; Филип. 3:3; Кол. 2:11.

³ Пізнійше Бог велів потомкам Авраама перебувати в Єгипті, в головній земній твердині Диявола, і котрий то край представляв організацію Диявола, володючи цілою землею. В Єгипті потомки Авраама знайшлися в неволі і

були сильно пригноблені Сатаною і його слугами, а імя Єгови було вельми зневажене і знеславлене. Тоді Єгова дальше зробив живий образ, через іслання Мойсея до Єгипту, щоби відкупити Його нарід і проголосити імя Єгови. "І де другий народ, що був би рівен твому народові Ізраїлеві, сьому единному народові на землі, задля котрого приходив Бог, щоби придбати його собі в народ, і прославити своє імя, й вдїяти велике й страшне перед народом твоїм, що його викупив с бі від Єгиптян, вбиваючи народи й боги їх?" — 2 Сам. 7:23.

⁴ Мойсейові Всевишній перший раз відкрив себе імям ЄГОВА, що значить ціль відносно Його сотворінь. Він дав до відома через Мойсея, що Він, Єгова, є від віків до віків, не яко той, що був і буде, але яко "ТОЙ, ЩО ЄСТЬ... Се імя моє на віки, і се моя пам'ять від роду та й до роду." (2 Мойс. 3:14, 15; 6:3) В Єгипті Єгова дальше розвивав той образ, роблячи натиск на важність визволення Його вибраних людей і на оправдання свого великого імени і на средство через яке Він доконає цієї цілі. Єгова велів Мойсейові приготувити пасху, яку він мав сповинити на чотирнацятого Нисана і на важність сього зроблено натиск сим, що сей місяць стався початком року. Підчас ідження пасхи Бог показав свою зверхність над Дияволом і його ангелами. Десятого дня першого місяця кождий голова дому мав вибрати без скази агня і тримати його аж до чотирнацятого дня того місяця, і в той день агнець мав бути заколений; його кровю мали бути покроплені пороги дому; тіло агня мали спекти і з'їсти в домі, разом із оприсноками, а ті, що були вірні сьому приказові Бога Єгови, дістали охорону для своїх первенців, підчас коли інші первенці були повбивані. У кождім домі де не було крові на порозі, по приказу, там первенці були убиті.

⁵ В сій пророчій драмі Мойсей представляв Ісуса Христа, великого Пророка і Збавителя людей, котрий сповняє прикази Божі. (5 Мойс. 18:18, 19; Діян. 3:22, 23) Заколений агнець представляв Ісуса Христа, 'Агня Божого, що бере на себе гріхи світа'. (Йоана 1:29) Кров агня на порозі представляла кров-життя Ісуса Христа, яко средство охорони і спасення від смерти тих,

що вірують в нього. Отже Бог сказав через Мойсея до людей: "Бачивши кров, мину вас, і не буде в вас погібелі, як карати му Єгипет." (2 Мойс. 12: 13) Вночі чотирнадцятого Нізана, там в Єгипті ангел Єгови Бога перейшов і виконав присуд на первенцях кожного дому де не було крові агня, і тому всі такі первенці погинули. Тоді наступило визволення Ізраїля, Божого вибраного народу із землі єгипетської. Опісля кожного року Ізраїльтяни, по приказу Бога Єгови, мусіли обходити пасху яко спомин для імени Єгови Всевишнього. — 2 Мойс. 12: 14.

"У Єгипті Бог зробив закон угоду з Ізраїльтянами через Мойсея, котру то угоду Він ствердив коло гори Синай, до котрої Він припровадив Ізраїльтян. Ціль тієї угоди була також оправдання Єгового імені через вибрання людей для Його імені. Та закон угода була охороною для Ізраїльтян від почитання Диявола або диявольської релігії аж до приходу Ісуса Христа, насіння обітниць. Написано є про ту закон угоду: "Вона була додана задля переступів (гріху), аж до приходу обіцяного насіння (Христа)", (анг. перек.). Та угода була учителем, щоб провадити Ізраїльтян, Божий вибраний народ, аж до приходу Ісуса Христа, Голови царського дому, Визволителя світа. (Галат 3: 19, 24) Ізраїльтяни, що мали вірно сповняти умовини тієї закон угоди, мали бути схоронені від релігії Диявола аж до приходу Ісуса Христа, котрий мав сповнити той пророчий прообраз. Ті Ізраїльтяни, що осталися вірні законі даному через Мойсея, і котрих знайдено вірними у приході Ісуса Христа, мали бути перенесені від Мойсея до Христа і статися 'людьми для імени Єгови'. — Діян. 15: 14.

СПОВНЕННЯ

"У своїм часі Єгова післав Ісуса Христа у світ. Се було сповненням образу, що Єгова післав Мойсея до Єгипту. Як Єгова післав Мойсея в Єгипет, щоб зробити імя для себе і відкупити людей для себе, так Бог післав Ісуса у світ в імя Єгови, щоб проголосити імя Єгови і відкупити людей для себе, і припадково заплатити ціну за всіх, що хочуть вірувати і служити Господу. Ісус прийшов в імя свого Отця виконати волю Його і тому Він возвеличував імя Єгови, яко ж написано: "Чинити волю твою, мій Боже, моя радість: і закон твій в глибині серця мого." (Пс. 40: 8; Йоана 5: 43; 10: 25; 17: 6) Як Мойсей вірно свідкував про імя Єгови в Єгипті, так і Ісус Христос, олюблений Син Божий, вірно ніс свідцтво про імя свого Отця коли Він був на землі. Сповнивши ту частину прообразу, Ісус тепер мав сповнити ту другу частину пророчої драми, а іменно заколення агня, що представляло смерть Ісуса Христа.

"По приказу Єгови Ісус обходив зі світими учениками пасху. Се була остання пасха. Ісус доказав свою вірність і затримав свою невинність, і сим доказав, що Сатана — брехун, а Бог

правдивий і гідний слави і пошани. Тепер Ісус мав виляти своє життя-кров і вмерти в ганебний спосіб на дереві, як грішник за грішника.

УСТАНОВИВ СПОМИН

"Ісус знав, що Він вскорі мав умерти і тому перед тією подією Він поучив учеників, а через них інших, що мали подібну дорожницю віру і котрі пійдуть за Ним, про замір свого Отця. Отже написано, що Він поступив як слідує: "Як же вони їли, взявши Ісус хліб і поблагословивши, ламав і давав ученикам, і рече: Прийміть, їжте: Се єсть тіло моє. І, взявши чашу, і оддавши хвалу, подав їм, глаголючи: Пийте з неї всі; се бо єсть кров моя нового завіту, що за многих проливається на оставлення гріхів." — Мат. 26: 26-28.

"Після євангелії Луки, то Ісус сказав оті слова: "Се чиніть на мій спомин." (Луки 22: 19) Апостол, пишучи про сю подію, сказав: "Ся чаша єсть новий завіт у крові моїй; се робіть, скільки раз пете, на спомин мій. Скільки бо раз їсте хліб сей, і чашу сю пете, смерть Господню звіщаєте, доки (Він) прийде." (1 Корин. 11: 25, 26) Очевидно тут Господь указував своїм послідовцям, що вони мусіли пам'ятати, що хто буде членом Його тіла, отже членом Його царського дому, той мусить також поступати подібним шляхом яким Він йшов, і тому кожного року коли вони беруть символ Спомину, вони мусять пам'ятати Його смерть, знаючи, що вони також мусять напевно бути учасниками тієї жертви, если вони хочуть жити з Ним. Господь Ісус був вповні познакомлений з заміром Єгови, і тому Він знав, що кождий з Його послідователів мусить затримати свою невинність до Бога, і доказати свою вірність аж до смерті, і если він буде так співтоваришити з Ісусом в Його жертві аж до смерті, то він буде учасником слави Його царства. Установлення сього Спомину через Господа Ісуса взяло місце зараз по зідженню останньої пасхи, і Він приказав своїм ученикам раз в рік робити Спомин Ісусової смерті.

ХТО МОЖЕ БРАТИ

"Здається, що сьогодні є багато людей, що люблять Бога і Ісуса Христа і котрі посвяtilися чинити волю Божу і котрі сумніваються чи вони можуть або не можуть брати спомин хліб і вино в часі Спомину. Ціль сього артикулу є, щоб допомогти їм краще зрозуміти й оцінити значіння Спомину, і тоді нехай кождий рішає самий чи він може або не може брати той символ. Маючи на увазі всегда ціль Єгови виражену в Його Слові, тоді можна властиво прийти до заключення відносно сього питання. Його першою й найважливішою річю є прославити своє імя. Се Бог показав через післання Мойсея до Єгипту, щоб проголосити й оправдати своє імя. А друга ціль була відкупити або визволити людей для себе в оправданні свого імени. Така була

ціль задля котрої Ісус був посланий на землю, щоби сповнити дійсно те, що було представлено в пророчій драмі. Єгова ясно відкрив, що Він замірив оправдати своє ім'я через своє царство, і що Ісус Христос, Цар, є Його Оправдателем; і що ті взяті з між людей для Його імені, і котрі є співтоваришами з Ісусом Христом, будуть учасниками в оправданні Божого імені. Ісусові слова висказані при установленню Спomini, показують, що через свою кров-життя Він сповнив два уряди, а іменно: (1) Відпущення гріха, що є немією роду людського наслідження через Адамів переступ; і (2) зроблення нової угоди, через котру вибрано людей із світа для імені Єгови. Закон угода не змогла доконати цієї роботи задля цієї причини, що Ізраїльтяни були несовишенні й грішні. Тепер Бог через нову угоду доконає своєї цілі, вибираючи духову класу, котра буде нести свідцтво для Його імені.

ВІДПУЩЕННЯ

Через наслідження наслідків Адамового гріху весь рід людський упав у неміч і неволю гріха, що мусіло принести смерть або цілковите знищення, хіба що хтось постарается о їх спасення. Єгова міг був знищити весь рід Адамів і зачати новий рід, але се Його воля доказати свою всевишність через вибання з Адамового покоління тих, що докажуть їх невинність до Бога і дати їм вічне життя і ужити їх якo пам'ятника для свого імені й слова. Такі вірні одиниці становлять оправдання Єгового імені. Викуп мусів взяти місце нім хтось з Адамового роду міг бути взятий для Єгового імені і отримати життя. Бог зробив закон угоду з Ізраїлем через Мойсея, і ту угоду Він ствердив через кров без казни-агнця, і сим чином угода стала правосильною; і кров того агнця представляла кров Ісуса пролиту на Голгофті, котра ствердила й оживила нову угоду, і котра то кров-життя стала ціною викупу для роду людського, і через котру визволення прийде для послужних. Треба також всегда пам'ятати, що відпущення гріха мусить взяти місце нім люди могли бути вибрані для Єгового імені і співтоваришити з Ісусом Христом.

Бог не післав Ісуса на землю, щоби осудити людство, але щоби рід людський міг спастися, котре то спасення є запевнене лише для тих, що "вірують в Него". (Йоана 3: 16, 17) Ізраїльтянів, Божих типічних людей, Він кормив хлібом так званим "манна", що був посланий з неба, щоби вони жили якийсь час. Той хліб представляв Ісуса Христа, Хліб з неба, через котрий отримають життя всі віруючі Богу і Христу. Всякий, що так спасеться, мусить вірувати, що Ісус Христос положив своє чоловічство для спасення людей. (Йоана 6: 29-35) Отже написано: "Як Син чоловічий не прийшов, щоб служено Йому, а служити, й дати душу свою якo викуп за многих." (Маттея 20: 28) Се писання ясно указує,

що Господь Ісус дав своє життя якo викуп за многих із роду людського, котрі пристосують себе до вимог через вірування й послушенство до приказів. Послушні із роду людського є описані під символом "вівці", про котрих Ісус сказав: "Душу мою кладу за вівці." (Йоана 10: 15) Непослушні є назначені під символом "козлів". Чи Ісус не положив свого життя також за "козлів"? Ні, не положив; тому що жертва викупу не є дана за непослушних, а лише за послужних; якo ж написано: "Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто не вірує Синові, не бачити життя, а гнів Божий пробуває на йому." (Йоана 3: 36) Викупити значить "купити на ринку за рівну ціну якої домагається за того, що поповнив гріх". Совершенний чоловік Адам со-грішив і був засуджений на смерть. Совершенний чоловік Ісус був без гріха і також спожив смерті. Чи се значить, що Адам був без гріха і також спожив смерті. Чи се значить, що Адам був відкуплений кров'ю Ісуса Христа? Ні, се значить як раз противно. Адам був добровільним грішником. (1 Тим. 2: 14) За добровільне переступлення Адам був засуджений на смерть, тому що Бог оголосив кару за гріх смерть. Нема причини заклачити, що Бог перемінить свій засуд; бо Бог не змінється. (Мал. 3: 6) Всі потомки Адама сконечности знайшлися під сим засудом, тому що вони наслідили зіпсуття від Адама. Вони були на пробі, і суд смерті не переривав на них; але вродившись в грісі і будучи початі в беззаконні, вони мусили померти хіба що викуп дасться за них. Нагода спастися є дана для потомків Адама через пролиту кров Ісуса Христа, але щоби набути таку нагоду, то треба пристосувати себе до обставинів, а іменно, вірувати в Господа Ісуса Христа, і слухати Божих приказів. — Рим. 5: 12, 19.

Як і коли Ісус відкупив потомків Адама? Ісус був совершенним чоловіком, маючи повне право до життя якo людське сотворіння. Отже Він був без гріха або казни; і се було представлено через агнця без-казни; і тому Ісус був відповідний дати таку ціну викупу і "взяти гріх світа" який приніс смерть Адамовим потомкам. Ісус заявив, що Він мусить зібрати до себе послужних овець, і тому Він сказав: "За те Отець мене любить, що я кладу душу мою, щоб знов прийняти її. А я кладу її від себе. Маю власть положити її, і маю знов прийняти її. Сю заповідь прийняв я від Отця мого." — Йоана 10: 17, 18.

Ісус поклав своє життя, умерши на дереві неначе грішник, хотів Він був святий, невинний і без гріха; і тому Його право до життя якo чоловіка дальше існувало. (1 Петр. 1: 19) Бог підніс Ісуса зі смерті і підніс Його до неба, но Ісус дальше посідав право до життя як чоловік, і Він мав власть від Отця взяти те життя назад; але чи Він узяв його назад? Ні! Він представив те право жити якo чоловік перед престолом милосердя Божого якo жертву за гріхи людей. Отже

Його кров сталась средством на відпущення гріхів. "Так і Христос, один раз принесений, щоб понести гріхи многих." (Жид. 9:28) Про Нього було написано пророчо: "Він принесе життя своє в жертву примирення." — Іса. 53:10-12; Рим. 4:25; 1 Корин. 15:3.

¹⁰ Ісус Христос не поклав ціни своєї жертви в небі щоби знов взяти і ужити її. Він положив її, і віддав її і розлучився із нею цілком як ціною викупу за рід людський; як ж написано: "Ви куплені ціною." (1 Корин. 6:20) Коли хтось складає рід для переходу, то він може ту річ взяти назад. Але коли він платить тією річю, тоді він віддає власть свою; отже Ісус заплатив ціну свого життя, і тепер рід людський належить до Ісуса Христа через заплачення ціни, по волі Божій. (1 Петр. 1:18, 19; 2 Петр. 2:1) Господь Ісус Христос віддав все, що Він мав як чоловік, а імено, своє людське життя, і ціною Його купив рід людський. (Мат. 13:46) "Він купив її своєю власною кровю." — Діян. 20:28; Ефес. 1:14.

¹¹ Если хтось з людей бажає дістати життя, то як він може його дістати? Такий мусить дістати життя від Бога через Ісуса Христа. "Життя се дар Божий через Ісуса Христа, нашого Господа." (Рим. 6:23) Промовляючи до своїх учеників, Ісус сказав: "Я дорога й правда, й життя: ніхто не приходить до Отця, як тільки мною." (Йоана 14:6) Нема іншої дороги до життя. (Діян. 4:12) Лише одинока дорога до примирення людей з Богом є через Ісуса Христа, що значить, чоловік мусить вірувати в Нього і доказати свою вірність. Авраам і інші вірні мужи згадані в одинацятій главі до Жидів вірувати в Божу обітницю, що Він пошле Месію і що Він станеться Спасителем і Володарем світа. Вони виглядали Його царства, і відмовились мати щобудь до діла із сим лукавим світом, звернувши свої серця на царство Месії. Своєю вірою вони були оправдані, але вони не отримали життя в той час, бо Ісус Христос мусів перше відкупити рід людський своєю кровю і тоді визволити їх в Богом назначений спосіб. "І всі ці, одержавши свідчення вірою, не прийняли обітництва, тим що Бог краще щось про нас провидів, щоб не без нас осягли звершення." (Жид. 11:39, 40) Що є та краща річ про яку згадує апостол. і котрої самий апостол є учасником?

ДУХОВІ СИНІ

¹² Членство в царській домі синів є тією кращою річю котрого Ісус Христос є Головою: "Христос же, як Син, в домі Його, котрого дім ми, коли свободу і похвалу надії аж до кінця твердо держати мєм." (Жид. 3:6) Бог тримав Ізраїльський нарід під охороною закон-угоди аж до приходу Христа, і та угода була охороною для вірних Богу. (Галат 3:19, 24) Ісус по волі Єгови прийшов до Ізраїльтян, своїх завітучих людей, але майже усі ті люди відкинули Його, лишень декотрі увірували в Нього. "Я торі

ж прийняли Його, дав їм власть дітьми Божими статися, що вірують в ім'я Його." — Йоана 1:12.

¹³ Вірні апостоли були під законом угоди, і вони повірили в Господа Ісуса Христа, піддалися Йому як Божому любому Синові, і сталися синами Божими. Сей великий привилей дано виключно Жидам через три і пів роки, а опісля той привилей був отворений для Жидів як і поганів. По тім, як зійшов дух святий, будучи навчені ним, апостоли зрозуміли замір Єгови, і оголосили його іншим, а іменно, що Він замірив "взяти людей для свого імени". Ті вірні мужі, апостоли, зібрались були в Єрусалимі відносно проповідання євангелії між поганями і щоб застановитись чому проповідувати, і в той час святий дух відкрив їм Божий замір, "взяти собі людей для свого імя", що було предсказано пророками Єгови. (Діян. 15:14, 16) Ті вибрані люди для Його імя, се духовні сини Божі, на котрих Єгова поклав своє імя і котрих Він зробив своїми свідками, щоб вони несли свідцтво про Його імя й царство і котре свідцтво мусить бути дане їм Єгова обявить свою силу. (Іса. 62:2; 43:9-12; 2 Мойс. 9:16) Такі люди взяті для Його імени є Його духовними синами, про котрих Ісус говорить; як про "маленьке стадо" Господніх овець.

¹⁴ Закон-угода, зроблена в Єгипті і стверджена коло Синай, не змогла видати людей для Єгового імя, окрім кількох Ізраїльтянів, включаючи апостолів, що за їх вірність і послушенство вони були перенесені від Мойсея до Ісуса Христа. Бог зробив нову угоду з Ісусом Христом, через котру Він довершить того, що стара закон-угода не могла зробити, а іменно, взяти з того народу людей для Божого імя, котрі то люди мусять бути цілком посвячені Богу і нести свідцтво про Його імя й царство людям світа. Та закон-угода була зроблена в Єгипті з Мойсейом як головним посередником. Нову угоду Єгова зробив з Ісусом на землі, т. є, в влозатипічнім Єгипті, і та нова угода була стверджена кровю Ісуса Христа. Тим то Ісус сказав до своїх учеників, відносячись до вина в чаші, котре представляло Його кров-життя: "Се бо єсть кров моя нового завіту... пийте з неї всі." — Мат. 26:27, 28.

¹⁵ Сей факт, що Ісус запросив або приказав їм пити з неї, є безперечним доказом, що всі, хто є в тій угоді, і ніхто інший, мусить пити Його кров. Се правда, що Його кров-життя є дана за оставлення гріхів; але ніхто не є запрошений в ту угоду і взятий із світа в ім'я Єгови, поки він перше не повірить і прийме Господа Ісуса Христа і Його дорогоцінну кров як средство спасення. Вірні ученики перед тим прийняли Ісуса як Месію, і посвятилися їти за Ним, і тому Бог почислив їм се за праведність, як Він почислив Авраамові його віру за праведність; і коли ціна викупу була представлена в небі як офіра за гріх, сі вірні апостоли сталися духовними синами Бога, і були прийняті як такі по свідцтву

святого духа, якого вони отримали в Пятидесятницю. Ісус не запросив всіх Ізраїльтянів брати участь в спомині Його символів, але запросив лише вірних людей, що доказали їх невинність до Нього.

²¹ Нова угода не видала насіння і не єсть средством дати життя комусь, але ті взяті в ту году мусять бути перше оправдані і тоді народжені з святого духа і мати підставу права до життя, а ся підстава є, що вони мусять бути вірно послухні Господеві на всегда. Нова угода дасть людям для Єгового ймя, і всі взяті в ту году мусять доказати їх вірність, мусять бути свідками для ймя й царства Єгови, через то царство Єгова оправдає своє ймя. Ісус Христос Цар є другою стороною тієї угоди з Єговою. Він є Головою дому синів і є "Вірним і Правдивим Свідком" Єгови, і всі що будуть вірні в тій угоді мусять бути також свідками для Єгови. Тим то Ісус сказав коли поставлено питання Йому: "Цар я: Я на се родивсь і на се прийшов у світ, щоб свідкувати правді. Кожен, хто від правди, слухає мого голосу." (Йоана 18: 37) Його Слова доказували поза всякий сумнів, що всі взяті зі світа для Єгового ймя, і котрі докажуть вірність, мусять бути свідками для ймени Єгови.

²² Жиди були зарозумілі у собі і тому противилися словом Ісуса що Він сказав, що Він дає своє чоловіче життя яко викуп, і щоби научити інших о правій дорозі. Ісус сказав отсі слова, а йменно: "Рече ж ім Ісус: Істино, істино глаголю вам: Як не їсте тіла Сина чоловічого й не пете Його крові, не маєте життя в собі. Хто їсть тіло мое і пє мою кров, має житє вічне, і я воскрешу його останнього дня. Тіло мое справді єсть їжа, а кров моя справді єсть напиток. Хто їсть тіло мое і пє кров мою, в мені пробуває, а я в йому. Як післав мене живий Отець, і я живу Отцем, так і хто їсть мене, й той жити ме мною. Се хліб, що з неба зійшов. Не як батьки ваші їли манну та й помирали; хто їсть сей хліб, жити ме по віки." — Йоана 6: 53-58.

²³ Тоді Ісус Христос говорив про свої "вівці", "мале стадо", котрі сталися членами царського дому синів; і се лише до сих єдиних, що докажуть їх вірність, сі слова відносяться: "Як не будете їсти тіла мого і не будете пити крові моєї, не маєте життя в собі." Інакше сказати, се лишень ті, що народжені з духа і взяті в угоду, мусять їсти хліб і пити кров. Але чи ж не всі ті, що дістануть життя, мусять їсти хліб? Ні, лишень духові сини їдять хліб і пють кров. Всі, що дістануть життя на землі, мусять мати віру в життя-кров Ісуса Христа пролиту за оставлення гріхів, але при установленню Спомину Ісус запросив своїх учеників бути ламаними з Ним і вмирати з Ним і так бути учасниками Його смерті і воскресення, і від тоді Його слова відносяться лише до посвячених Богу і народжених з духа. Завважте, що "взявши Ісус хліб і поблагословивши, ламав", і дав той ламаний хліб своїм ученикам і приказав їм їсти. Те ламання є ду-

же важним і не можна його знехтувати або оминути. Те ламання є великої ваги для всіх, що є учасниками з Ісусом Христом в Його царстві. Се значить що вони мусять статися членами тіла Христового і бути ламаними з Ним і вмерти з Ним, щоби бути учасником в Його славнім царстві.

²⁴ Що апостоли розуміли так справу від почуття святим духом, то се безперечно можна доказати словами Павла, котрий опісля писав під натхненням святого духа: "Я бо прийняв од Господа, що й передав вам, що Господь Ісус тієї ночі, котрої був виданий, і прийняв хліб, і, хвалу віддавши, переломив, і рече: Прийміть, їжте, се єсть тіло мое, що за вас ламене; се робіть на мій спомин." — 1 Корин. 11: 23, 24.

²⁵ Тут можна признати, що слова Ісусові значать: "Сей хліб представляє мое тіло". Той хліб був лише символом, а ламання його предказувало, що мусить статися і з тими, що є членами тіла Христового. "Овочі виноградини" або вино представляло кров-життя яке мало бути виляте; і до учеників Він сказав: "Пийте з неї всі". Його Слова значать, що всі Його співтовариші в Його домі мусять перше бути поланані й вмерти і через те бути учасниками Його смерті.

²⁶ Що слова Ісуса означували, що члени тіла є учасниками Його терпіння і смерті, то се вповні попирає апостол, котрий під натхненням святого духа писав: "Яко мудрим глаголю; судіть, що я глаголю: Чаша благословення, котру благословляємо, хіба не єсть обшєнне крові Христової? хліб, що переломлюємо, хіба не єсть обшєнне тіла Христового? Бо один хліб, одно тіло ми многи; всі бо від одного хліба причащаємось." — 1 Корин. 10: 15-17.

²⁷ Їсти хліб не значить, що хто їсть його оправдує себе на життя. Ані слова Ісуса не означають, що тим хлібом мусять усі кормитися і бути підтриманими чоловіцтвом Ісуса. Кожний один мусить перше бути оправданий ним він може статися частию того хліба котре опісля є ламане.

²⁸ Коли Ісус промовляв до Жидів, Він нічого не сказав про ламання хліба, але сказав до них отсі слова: "Я хліб життя, хто вірує в мене, має життя вічне. ... Я хліб живий, що з неба зійшов. Коли хто їсть сей хліб, жити ме по вік; а хліб, що я дам, се тіло мое, що я дам за життя світу." — Йоана 6: 47-51.

²⁹ Сі слова Ісуса Христа показують, що се Його чоловіче життя Він дає як ціну викупу за світ, і всі, що отримують користь із сього, мусять вірувати в Нього як Спасителя світа. Таку віру мусить показати чоловік ним він є оправданий. Слова Ісуса до Його учеників відносно ламання хліба значать цілком иншу річ. Ісус взяв опрісний хліб і ламав його і сказав до своїх учеників: "Се єсть тіло мое." Його слова можна переказати так: "Ви мусите їсти, себто, ви мусите брати участь зі мною і сим статися учасниками зі мною і спів терпіти зі мною, і як се тіло ви бачите я

лампю представляє тіло Христа, або членів, так всі вони мусять бути поламані разом. Таке ламання хліба або тіла, пиття крові, мусить взяти місце по тім, як ті співучасники є оправдані й народжені з духа, і тому лише вони єдині властиво можуть брати символи.

“Слова апостола в 1 Коринтян 10: 15-17 певно означають ту саму річ. Тут апостол уживає слово “причащаємось”, котре слово значить бути “співучасником”. Сей текст після іншого перекладу звучить: “Чашу яку ми благословляємо, чи не є співучастю в крові ХРИСТА. Хліб який ми ламаємо, чи не є се співучастю в тілі Христа? Бо один хліб, одно тіло, ми многи одного хліба співучасниками.” — Роттердама.

“Оправдання не приходить від такого ламання тіла й пиття крові, бо оправдання мусить попередити нім ламання хліба і пиття крові, воно має місце. Ісус не предложив хліба й вина кождому, але лише тим, що доказали їх вірність. Отже виходить, що лише ті беруть властиво спомини, котрі перше є оправдані і народжені з духа, і котрі є в лінії до царства.

“Представивши сей аргумент дещо в іншій формі, Писання безперечно показують се: Що Ісус знав, що Він мав умерти замість грішників, отже мусів умерти ганебною смертю на дереві. Зневага і наруги і смерть мали попередити нім Він стався Оправдателем Єгови. Диявол вельми зневажив ім'я Його Отця, і тепер подібні наруги мали власти на Господа Ісуса. Щоби остатися вірним своєму Отцю, Ісус мусів перетерпіти свою остру пробу і доказати свою вірність в ній, і щоби бути Оправдателем Єгови. Се є воля Божа, щоби з Ісусом в Його роботу оправдання співтворили 144,000 членів Його тіла, разом становлячи одно тіло або царський дім синів Божих і кождий з них мусить переходити подібні проби як Ісус переходив і мусить терпіти і вмерти з Ісусом Христом. Такі обставини мусять стрінити нім вони можуть увійти в славу Господню. Ісус навчав своїх учеників, а через них усіх-тих, що опісля мали вступити в його сліди, і чинячи се, Він узяв прісний хліб, котрий представляв безгрішний або оправданий стан, і тоді сказав слова які можна переказати так: ‘Ломлячи сей хліб ви бачите, що він представляє моє тіло (тіло Христа, котре є чисте і без гріха). Кождий з вас мусить їсти його, (т. є, брати участь зі мною і бути ламаний як я).’ Слова “Се тіло моє” не могли відноситися до людського організму, тим що про Ісуса написано є: “Він хоронить кості його, і ні одна з них не переломиться.” (Пс. 34: 20) “Сталось бо, щоб писання справдилось: Кість Його не буде переломлена.” — Йоана 19: 36.

“Чоловік Ісус не помер з тієї причини, що Його тіло було поламане, але без сумніву помер із жалю серця. Тоді Ісус даліше поучив своїх учеників про чашу, яко ж написано: “І, взявши чашу”. Вино в чаші представляло Його кров, а слова Його можна переказати так:

“Се представляє мою кров, котра то кров стверджує нову угоду яку мій Отець зробив зі мною. Се також є ціна викупу за рід людський. Си пролита кров представляє моє життя вилите у смерть, як і моє ламлене тіло показує, що я мусу вмерти, і если ви бажаєте бути учасниками зі мною в царстві, ви мусите також бути учасниками моєї смерті. Отже їжте сей хліб і пийте сю кров!” Ісус знав, що пити кров значить смерть, як о сім було зазначено в законі Єгови. (1 Мойс. 9: 4; 3 Мойс. 17: 11) Отже Він запросив своїх учеників вчинити діло, що означувало смерть, і сим запросив їх умерти, і тому сказав: “Хто їсть тіло моє і пє кров мою, в мені пробує, а я в йому.” (Йоана 6: 56) В сей єдиний спосіб можна знайтися в ХРИСТІ, і лише ті, що є взяті в Христа і сталися членами Його, є ламаї з Ісусом Христом і виливають їх життя з Ним.

“Кождий, що посвячує себе безумисно чинити волю Божу, той робить зовнішнє свідцтво сього через хрещення у воді. Однак се хрещення не робить нікого членом тіла Христового; він мусить бути занурений в смерть через жертву Ісуса Христа, і се він мусить зробити по посвяченню ся Богу і по отриманню оправдання. “Хіба не знаєте, що скільки нас у Христа Ісуса охрестилось, у смерті Його охрестились? Бо погребались ми з Ним через хрещення у смерть, щоб, як Христос устав із мертвих славою Отця, так і ми в обновленню життя ходили. Коли бо ми з'єднані (з Ним) подобиєм смерті Його, то й (подобиєм) воскресення будемо.” — Римлян 6: 3-5.

“Лише ті покликані небесним покликком мають участь у жертві Ісуса Христа. Се лишень “мале стадо” Господніх овець, з духа народжені одиниці, що є учасниками в смерті Ісуса Христа і в Його славі яка наступить, і тому лише ті властиво можуть брати символи в Спомині.

“Апостол Павло, просвітчений і навчений святим духом, і натхнений навчати інших, ясно розумів і навчав, що співучасники символу Спомину, що представляло ламане тіло Ісуса Христа, т. є, Його пожертвування на смерть, той мусить бути учасником Його смерті нім він увійде до слави. Такі лише є покликані в ‘одній надії’ (Ефесян 4: 4), і та надія є небесна, духове царство; і такі мусять терпіти наруги які впали на Ісуса, мусять перейти проби яким Він підлягав, і мусять переходити много горя, і вмерти з Ісусом Христом; і всі такі закінчення є поперті словами апостола, а іменно: “Бо і Христос не собі годив, а яко ж написано: Зневага зневажючих Тебе упала на мене.” — Рим. 15: 3.

“До своїх друзів Християнів апостол писав: “Многими муками треба нам увійти в царство Боже.” (Діян. 14: 22) Всі такі мусять терпіти й померти як і Ісус Христос. “Вірне слово: коли бо ми з Ним умерли, то з Ним і жити мєм. Коли терпимо, з Ним і царювати мєм; коли відцураємось, і Він відцурається нас.” — 2 Тим. 2: 11, 12.

“Що таке терпіння є конечне для членів тіла,

і що його радісно переносять ті, що розуміють привиди, то се доказують слова апостола: "Тепер радуєш у страданні моїх за вас, і доповняю недостаток горювання Христового у тілі моїм (смертному) за тіло Його, котре єсть церква." — Колоссян 1: 24.

"Що ті символи Спомину представляли терпіння й смерть Христа у чім лишень члени тіла мають часті, і що вони мусять ті терпіння радісно переносити, се дальше показано словами апостола: "Так оце я все вважаю за втрату ради вищого розуміння Христа Ісуса, Господа мого, ради котрого я все втерів, і вважаю все за сьмітте, аби придбати Христа, та явитись у Ньому, не маючи моєї праведности, що від закону, а (маючи) те, що вірою Христовою здобувається), праведність від Бога у вірі, щоб розуміти Його, і силу воскресення Його, і спільність мук Його, приподоблюючись смерті Його, аби тільки достигнути до воскресення мертвих. Не тим, щоб уже я достиг, або вже був звершений; бо, ж, чи не достигну того, за що і Христос Ісус достиг мене. Братте, я про себе не думаю, що я вже достиг; одно ж (роблю), забуваючи вже те що позаду, і сягаючи по те, що спереду, біжу до мети по нагороду вищого поклику Божого в Христі Ісусі." — Филип. 3: 8-14.

"Свідокство апостола Петра вповні попирає закінчення, що лишень члени тіла Христового, духові сини Божі, можуть властиво брати Спомин, котрі несуть Його наруги, терплять і вмирають з Ним, і що сей стан мусить попередити перед його воскресенням до слави, а іменно: "На се бо ви покликані, бо і Христос страждав за вас, оставляючи нам приклад, щоб ви йшли слідом за Його стопами." (1 Петр. 2: 21) "Любі не чудуйтеся розпаленням, що буває вам на спокусу, наче б вам що дивного довелось; а радуйтеся, яко ж маєте участь в страданні Христових, щоб і в одкровенні слави Його радувались і веселились. Коли докоряють вас за імя Христове, — ви блаженні; Дух бо слави й Бога спочиває на вас; ними він хулиться, вами ж прославляється." — 1 Петр. 4: 12-14.

"Сі посвячені, народжені з духа, що терплять з Ісусом Христом, умирають подібно як і Він умер; і так переносять усе як воїни Ісуса Христа, і если будуть вірні аж до смерті, будуть мати участь в Його воскресенні, про що Ісус сказав: "Будь вірний аж до смерті, і дам тобі вінець життя." — Одрк. 2: 10.

"РОЗСУДЖУВАННЯ ПРО ТІЛО"

"Ті у Христі мусять розуміти тіло Христа; себто, вони будуть ясно розрізняти між тілом з м'яса а тілом ХРИСТА. "Бо як тіло одно, а членив має багато, всі ж члени одного тіла, хоч багато їх, а одно тіло, так і Христос... Бо тіло не єсть один член, а многи." (1 Корин. 12: 12-14) Лише такі властиво і гідно беруть символи Спомину. Брати негідно значить бути недостойним. "Тим же, хто їсти мє хліб сей і пи-

ти мє чашу Господню недостойно, винен буде тіла і крови Господньої. Нехай же розгледить чоловік себе і так нехай хліб їсть і чашу пє. Хто бо їсть і пє недостойно, суд собі їсть і пє, нерозсуджуючи про тіло Господнє. Того то многи між вами недужі та слабі, й заснуло доволі. Бо коли б ми самі себе розсуджували, то не були б осуджені." — 1 Корин. 11: 27-31.

"Каже апостол: "Бо пасха наша Христос. Тим же святкуймо." Се він говорить до кляси до котрої він належав, отже духової кляси. Если хтось є Йонадабом, то він не є в Христі і если він не є у Христі, то він не може бути учасником смерті й воскресення Христового. Отже се було б не йамісці для нього брати символ Спомину.

"ДОКИ ВІН ПРИЙДЕ"

"Натхнений апостол дальше поучає своїх співдругів Християнів словом яке він отримав від Господа, а іменно: "Скільки бо раз їсте хліб сей і чашу сю пєте, смерть Господню звіщаєте, доки (Він) прийде." (1 Корин. 11: 26) Ті, що властиво беруть спомин із вирозумінням і розсудженням, то сим вони показують, що вони знають ціль смерті Ісуса Христа і що се їх привилей й вмирати із Ним щоби могли з Ним і царювати з Ним, і бути учасниками Його слави. Ісус Христос вже прийшов до храму, але на землі є ще члени в тілі, котрі властиво обходять празник Спомину і будуть се робити аж до своєї переміни, коли то в миг ока вони переміняться, і полишать свій людський організм і отримають з рук Господа духове тіло. Се є повинність таких обходити Спомин і так нести свідокство їх споріднення до Бога і Ісуса Христа, инакше вони були б страшенно недбалими. Отже слова "доки Він прийде" значать, аж поки останній член Його тіла на землі скінчить свою подорож і переміниться із чоловіка на духа.

УГОДА ЦАРСТВА

"Потім; як Ісус установив Спомин і вірні ученики брали участь в нїм, указуючи сим їх постанову вірно йти слідами Господа, Ісус запросив їх бути учасниками з Ним у царстві, і тому сказав до них: "Ви ж пробували зо мною в спокусах моїх. І я завітував вам як завітував мені Отець мій, царство, щоб їли й пили за столом моїм у царстві моєму, і сиділи на престолах, судячи дванадцять родів Ізраїлевих." (Луки 22: 28-30) Лише ті, що їх споріднення до Господа є таке саме як було апостолів до Господа, можуть бути взяті в угоду до царства. Отже лише ті, що є в Христі й мають участь в Його смерті, будуть мати часті у царстві. Се виключає усіх окрім народжених з духа і помазаних, і сі єдині властиво й достойно беруть символ в Спомині.

З РАДІСТЮ

"В 1918 р. Господь прийшов до храму чинити суд котрий то суд зачався від посвячених, народжених з духа одиниць. В часі того суду,

ті, що були признані, були взяті у храм. Отже від того часу правдиві послідувачі Ісуса Христа брали символи Спомину, не в смутку, але в радості, тому що Господь, голова дому, присутній з ними; і се згадується з словами Ісуса Христа: "Глаголю ж вам: Що не пити му від нині з сього плоду виноградного аж до дня того, коли його пити му з вами новим у царстві Отця мого." — Мат. 26: 29.

⁴⁴ Овоч виноградини — вино, і воно не лише представляє вилите життя-кров Ісуса Христа, але у Його другим приході вино представляло радість Господню. "І вино, що веселило серце чоловіка, щоб міг оливою лице намастити." (Пс. 104: 15) Ісус Христос, помазаний і прославлений Цар Єгови, прийшов до свого храму і зібрав до себе тих, що успішно перейшли пробу суду, і сих Єгова помазав, і всі такі радуються в Господі. Ісус Христос є великим Оправдателем Єгови, а головна Його радість є оправдання Його Отця імя, для якої то цілі Він прийшов. До своїх вірних послідувачів котрих Він зібрав до храму, давши їм своє запрошення увійти в Його радість, Він сказав: "Гаразд, слуго добрий і вірний: у малому був еси вірен, над многими поставлю тебе. Увійди в радість папа твого." (Мат. 25: 23) Тепер вся громада храму радується в Господі, представляючи се символічно через пиття вина новим, і в храмі прославляє Єгову іх Отця. "І все в храмі Його — все говорить: величє!" — Пс. 29: 9.

⁴⁵ Всі такі були взяті в нову угоду яко люди імени Єгови, і всі такі мусять нести свідчення для імя й царства Єгови. (Мат. 24: 14) Такі вірні, духові й помазані сини Божі безперестанно приносять Єгові жертву в праведності, бо вони знаходяться у храмі з Ісусом Христом, Головою. (Мал. 3: 4) У храмі, себто, в тайнім пробутку Господа, Він навчає своїх помазаників відносно значіння пророцтв які тепер сповнюються, і по Його приказу вони 'йдуть остеронь стану' в послушності до волі Єгови і проголошують вість царства і так зневаги падають на них, які впали на Єгову і Ісуса Христа. (Жид. 13: 13-15) Вони радіють се чинити і оціняють факт, що вони перебувають в радості Господа і що радість Господня є їх сила.

⁴⁶ Отже ті, що достойно беруть символи Спомину мусять перше бути оправдані, сплоджені з духа, і зібрані в храм і помазані. Йонадаби є посвячені чинити волю Божу, але вони не є оправдані. Їх надія не є в небі, але вічне життя на землі. Вони знайшли прибіжище в організації Єгови під Ісусом Христом, де вони мусять остатися аж поки не перейде Божий гнів; і перебуваючи в її границях, вони мусять шукати справедливості і смирності. Будучи 'чужоземцями в таборі', котрі посвятилися Богу і Христові, вони мусять брати участь в проголошенню імя й царства Божого під Христом. Але позаяк вони не можуть брати участі у смерті Ісуса

Христа, і тому не можуть бути учасниками Його воскресення, отже се зовсім не властиво для них брати символи Спомину. Будучи під охороною Божої організації, вони є співдрузями помазаників і мусять служити з помазаниками і радісно виконувати те, що їх руки знайдуть до виконання. Докази св. Письма і факти показують, що Йонадаби, або велика громада, є тепер зібрана до Господа, і яко такі безперестанно славлять Бога і Ісуса Царя, бо вони бачуть, що день спасення й визволення уже прийшов. Отже вони витають Ісуса Христа, Царя слави, і радісно служать Йому безперестанно. — Одкр. 7: 9-17.

⁴⁷ Отже всі аргументи св. Письма безперечно твердять, що Господь Ісус Христос установив спомин своєї смерті і приказав, що його мають обходити лише ті, що є сплоджені з Його духа і охрещені в Його тіло, себто, в духове тіло Христа; що такі духові сини не сповняли б своєї задачі і стратили б їх великий привилей, если б вони не брали участі у Спомині. В 1938 р., властивий день на обходження пам'ятки припадає на 15-го квітня, по 6-тій годині вечером, у котрім то часі різні громади по цілій землі зберуться разом брати участь в празнику Спомину. Се буде цілком на місці для Йонадабів бути присутніми на такому зібранні і приглядатися ділі, щоби їм мати краще поняття споріднення помазаників до Єгови і краще зрозуміти споріднення великої громади до Бога і Христа. Се повинен бути час радості для них також, бо вони оцінять факт, що день визволення прийшов.

⁴⁸ Пам'ятаючи натхненні слова апостола, а іменно, "Бо пасха наша, Христос, заколена за нас. Тим же святкуймо" сей празник. Тут легко можна бачити, що стадо або кляса якої самий апостол був частию, і інші подібні члени духової кляси, — вони єдині можуть властиво брати участь у Спомині. Йонадаби або ті з великої громади ніколи не можуть властиво брати символу Спомину. Чиняче се, вони б шкодили самі собі.

⁴⁹ Однак в умах декотрих одиниць виражає питання: Як я можу знати чи я можу брати участь у Спомині або ні? Чи я є помазаником, що має привилей і котрого повинність брати участь у Спомині, або чи я є Йонадаб, котрий не може сього робити? Чи можливо для мене рішити моє становисько і моє споріднення до Господа, і если так, то як я можу відповісти на се питання? Сі питання будуть відповіджені в наступаючих числах Вартової Башти.

(Прод. на сторони 63)

"ЛІК"

В часі безуспішного змагання народів і одиниць дістати лік, Товариство видало нову книжечку під назвою ЛІК з під пера Рутерфорда. Зміст як і попередньої тієї книжечки є надзвичайно інтересний. Про се, коли ту книжечку будуть доручувати, є надано в нижній місці. Та перед тим ністільки царства повинні позначитися з її інтересним змістом. Прийнявши книжечку можна набути за датку 5 ц.

Часть 1. (док.)

ЄСЛИ Ниневія мала бути знищена, тоді те місто мало дістати остерогу о надходячий судбі і людей треба було повідомити о його збуренню, щоби Слово Єгови було оправдане коли упадок прийде. Отже Йоні дано приказ "подайся у Ниневію, в город великий, і проповідуй проти його". Так і з початком Єгового дня прийшов час на знищення "Християнства", і нім знищення возьме місце свідки Єгови, по Його приказу, мусять іти і голосити о судбі "Християнства", і також оголосити причину задля якої Бог знищить його, щоб, коли прийде упадок, ім'я Його Слово Єгови було оправдані. Таке проголошення також дає нагоду всім людям доброї волі чути і вірувати в правду і утікати до місця охорони, о яке Бог постарався для них. Отже висилаючи Йону до Ниневії, Бог зробив виразний і ясний образ відносно задачею положених на Його посвячених слугах з початку дня Єгови.

¹⁹ Ниневія була дуже лукавим містом, і, каже писання, "лестарства його дійшли до мене." Се значить, що Єгова звернув увагу на ледарство тих людей. Те ледарство не становило нападу Ниневіями на Ізраїльтянів, тому що за часів Йони люди Ниневії не робили жадних нападів на Ізраїльтянів. Що найменше яких п'ядесять років по тім, як Йона пророкував, тоді Ассиріяни або Ниневіани поповнили їх перший напад на Ізраїльтянів. Пізніше Ассирійці напали на Єрусалим, під час царювання Езекиї. (2 Цар. 18: 9-37) Се показує, що лукавство в Ниневії, проти котрого Йоні сказано голосити пімсту Божу, було загальне, що панувало в місті, і котре Ниневіани виконали до крайности. (Йони 3: 8) Порівняй сей факт із дальшими фактами, що перед 1914 р., політичні володарі "Християнства" не робили ніякого особлившого змагання переслідувати Єговових людей, котрі виконували роботу Ілії. Ніколи тоді не арештували за те, що хтось йшов від дому до дому і проповідував євангелію. Політичні чинники уважали таких проповідників яко иншу громаду релігійоністів і не звертали жадної уваги на них. Однак ті політичні чинники були винуваті за многі злочини, тим що вони становили часть організації Сатани і практикували велику несправедливість. Отже їх час скінчився із приходом Ісуса Христа на престіл у 1914 р., і про се вони мусять отримати остерогу. Се зазначило кінець часу коли Сатана діяв як невидимий володар світа без жадної перешкоди. (Луки 21: 24) Содом і Гомора були подібними случаями. (1 Мойс. 18: 20-23; 19: 1-25) Отже ясным є, що Єгова всегда дає остерогу перед виконанням своєї пімсти проти своїх ворогів. Після такої самої засади зроблено із Ниневією.

²⁰ Бог післав Йону дати остерогу людям того

міста і постаратися о нагоду для тих, що бажають чинити добро й іти правим шляхом і знайти дорогу утечі. Певно, що в тім лукавим місті Ниневії були люди, що бажали справедливости, але не знали правого шляху. Подібні обставини можна знайти у "Християнстві". Із приходом Господа Ісуса як Царя в 1914 р., цілий світ знаходився під контролею Сатани при помочи своїх релігійних агентів, і люди були несвідомі о способі утечі до місця охорони перед Армагедоном. Десь в часі приходу Господа Ісуса до храму, остерога була дана "Християнству", але цієї справи не розуміли навіть посвячені. На 24-го лютого, 1918 р. перший раз дано вість, "Світ скінчився, міліони тепер живущих ніколи не помруть." Таку вість проголошено прилюдно, але ті, що проголошували не розуміли дійсної цілі. Тоді думали, що прийшов час на "реституцію". Тоді ще не розуміли ясно, що має бути виразне проголошення вістки людям доброї волі, що Бог дасть охорону і безпечність в часі Армагедону і що такі будуть становити велику громаду. Се вже роки пізніше коли Божі люди зрозуміли, що велика громада не була духовою клясою. Се ще инший доказ, що Бог проголошує свою вість у своїм часі без огляду на се чи ті, що проголошують її, розуміють або не розуміють. Слуги Господні, котрі всегда бажать бути послухними Божим приказам, будуть під Його керівництвом виконувати всегда правдиву річ. Йоні дано приказ йти до Ниневії, і се була його задача бути послухним і полишити наслідки цілком в руках Господа. Се показує, що коли Божим посвяченим людям дано приказ робити яку особлившу роботу, тоді вони повинні бути повні послухними. Вони повинні зробити по приказу, а наслідки полишити цілком в руках Господа.

²¹ Як виглядає, то Йона бажав затримати те, що він думав було доброю славою між Ізраїльтянами, і боячись, щоби не загубити сього, він шукав оминити відвічальність яку Бог поклав на йому і через те він не послунав і не пійшов до Ниневії, як йому було сказано. "Йона ж устав, щоб утікати від Господа в Тарсис, і, дійшовши до Яфи, знайшов корабель, що йшов у Тарсис, і, заплатив гроші за переправу, й вступив до нього, щоб на ньому одплисти в Тарсис перед лицем Господнім." — Йони 1: 3.

²² Очевидно Йона сполягав на ласку і милосердя Боже спасти Ниневіїв в його власний спосіб, і тому Йона прийшов до заключення, що если б він пійшов до Ниневії і проповідував їм, що вони мають бути знищені, то се не станеться, бо Бог вельми милостивий. Отже Йона заключив, що если би він пійшов до Ниневії після розказу, він стався б посміховиськом в очах поганських людей і також в очах Жидів в дома, і так

висміяний і впокорений він стративби свою добру славу. Отже Йона заключив, що він не піде до Ниневії. Що він так роздумав, то се показав його власними словами які він вивів пізніше. "І моливсь Господеві й промовив: О, Господи, хиба ж не се я говорив, будши ще в моїй країні? тим же то й хотів утекти в Тарсис; знав бо я, що ти — Бог благий і милосердний, довготерпеливий і багатий на ласку, та що маеш спожалінне над нуждою." (Йона 4: 2) Його спосіб думання і напрям ділання є подібний між многими людьми, що вважають себе за визначних у Божій службі.

Замість слухати Божих приказів, Йона утік до Тарсис, у місто котре знаходилося в краю тепер знам'як Еспанія, на далекому сході Середземного моря і прямо проти Ниневії. Ніхто здається не знав много про те, що знаходилося на захід "великими слупами Геркуля", себто, скалою Гібралтар, і тому Йона хотів йти так далеко, як чоловік міг зайти в тих днях. Він волів забратися в якийсь новий край чим йти там де йому сказано і опісля переносити наруги від людей в дома і від людей Ниневії. Чин Йони не можна розуміти, що він понехав Бога і бажав прийняти поганську релігію. Єслиби се був замір Йони, то Бог не був би показав своєї милості до нього опісля і чудом спас його і поручив йому дальшу службу. Єсли би Йона був невірний і цілком звернувся до Сатани, Бог був би цілком віддав його на знищення. Се очевидно що задачу яку Бог поклав на нього, Йона не хотів сповнити, і то за для страху що люди будуть говорити про нього, або так сказати він боявся стратити добре ім'я і виставити себе на сміх. Отже він хотів оминати се через відплив на далекий захід. Тут також можна заключити, що він боявся, що люди Ниневії будуть уважати його проповідь о надходячій нещастю яко грозьбу, що Ізраїльтяни, під провідництвом їх Бога, пійдуть війною проти Ниневітянів, і що Ниневітяни, почивши се, зберуть їх армію і виступлять проти Ізраїльтянів, а Йону будуть винувати за витворення незгоди. Тут маємо ясний випадок, коли чоловік сполягав на свій власний розум і не вповав і не признав Бога Єгови. В приповідках виразно сказано, що хто боїться чоловіка, той попаде в сіті Диявола. Коли хтось згодиться служити Богу, а опісля вагається, занедбає або відмовиться се робити задля страху перед тим, що чоловік може зробити йому або що може впасти на нього з причини його вірної служби, такий напевно знайдеться в лихому положенню. Господь пояснив сю точку в образі і тепер відкриває її, щоби Його люди були добре навчені щодо властивого поступовання.

Замість слухати Бога, Йона пійшов до Яфи, морської пристані в Палестині, котра знаходилась на сході від Середземного моря. Яфа значить "красота", і представляє те, що декотрі з посвячених старались бути і чинити в 1918 р.,

коли вони думали найлучше бути близько людей (представляючи "море") і думали про свій вигляд, щоби виглядати дуже красним і солодким, і щоби не розбудити ніякої критики проти себе і не розгнівати людей проти себе. Світова Війна точилась від 1914 р., до 1918 р., і проповідування Божого царства і Його пімсти проти організації Сатани, дало вимівку і нагоду для духовенства прилучити до себе політичні й торговельні чинники і переслідувати Божих людей, і се спричинило, що многи посвячені боялись загубити своє добре ім'я й славу, а навіть своє життя. Жорстока критика, наруги і переслідування не виглядали бути добрими річами для них, хоть декотрі з посвячених пішли до в'язниці за сповнення Господніх приказів. В той час многи посвячені з кляси Ілії твердили, що нічого не треба казати про надходячий клопіт або недостачі духовенства, політиків і фінансистів, але вони сказали: "Ми повинні говорити про любов, як бути чемним і розважним, і спонукати кожного вірувати і побачити, що ми ходили з Ісусом і навчилися від Нього." Се було зневагою для імені Ісусового, але очевидно вони сього не знали. Ісус не обходився солодко з гіпокритичним духовенством, коли треба було обтесати його; але Він уживав до них виразних слів; так що не було сумніву щодо Його заміру; і се Він чинив в послушенстві до волі Отця.

Йона пійшов до Яфи і знайшов спосіб до утечі від своєї задачі, щоби спасти своє добре ім'я. Не всі Божі люди старались оминати відвічальність в 1918 р. У вічу грозьби ув'язнення і сильної кари, декотрі одиниці дальше поступали з проголошенням Царя, Його царства і дня пімсти нашого Бога, і для цієї цілі видано літературу **Доконана тайна і Новини Царства**, котру то літературу рознесено широко. Хоть ся вість була головню звернена проти духовенства, вона також була звернена проти політичного чиннику, що дало тому чинникові вимівку і нагоду взяти участь у переслідуванні і взяти острій міри, щоби перешкодити в проголошенню правди. В той час декотрі одиниці позістали вірними і правдивими Господеві, коли ж інші стали невірні; і всі такі стали під строгий нагляд політичного й релігійного чинника, що управляли тоді краєм. Між старинними Ізраїльтянами були вірні й правдиві одиниці, як Данийїл, Седрах, Мисах і Ваденаго, Еремія й інші, але се не спасло цілого міста Єрусалиму від полону. Так і підчас Світової Війни, кількох вірних одиниць не стримали цілої громади Божих людей від поневолення. Взагалі посвячені в той час відступали від їх Богом-даного приказу, і подібно, як Ілія, утекли і стали бездіяльні. (1 Цар. 19: 1-3) Ті ж, що з причини самолюбства і бажання вигод, не годилися стати отверто проти всякої політичної системи, а релігійністи дбали головню за себе і своє добре ім'я і о добрий примір із себе, і щоби приготувити себе до неба без виконання більше праці; і тому вони

аргументували: "Будьмо солодкі, говорім приємно, і стараймось не образити ніяким словом володарів." Вони вважали політичних володарів за "висші влади", і в сім, розуміється, вони помилялись. Ті що були слабі в вірі упали під сей вплив таких аргументів, і, будучи боязливими, вони поховались також, лишень кількох стояли сильно за царством. Наслідок був, що взагалі робота проголошення євангелії була стримана, що не було угодно перед Богом. (Іса. 12:1) Сей факт, що Бог опісля даліше показав свою ласку своїм людям, становить доказ, що вони не стались цілком невірні й не відкинули крові Ісуса Христа і Його царства, але піддалися страху перед чоловіком.

"Зачавши свою подорож утечи, Йона не пішов на північний захід до Тиру, щоб там вєісти на корабель, але пішов до Яфи і знайшов корабель до Тарсис, котре то місто провадило велику торгівлю з матірнім містом Тиром, що знаходилося в тій самій стороні, що Ниневія. "Тарсис торгував із тобою množеством усякого добра свого: срібло, золото, цину й оливу привозили вони на ринок твоїй." — Езек. 27:12.

"Йона заплатив кошт подорожі і вступив на корабель, і сим чином ужив свої гроші не в службі Єгови, але віддав їх торговельним купцям, себто, попер їх; се могло представляти мащення словами купців в сих останних часах за для особистої користи. Ті, що втекли від Господньої служби підчас Світової Війни, думали успокоїти гнів міняльників та політичних бандитів через закуплення своїми грішми воєнних бондів, несення прапорів і віддання на службу організації Сатани.

"Йона не світив своїм світлом так, як Бог приказав йому. Він старався утекти "від Господа". Його чин можна порівнати з сими фактами: Протягом світової Війни Божі люди відступили від своїх задачів які Він поклав на них. Справи царства були найбільшої ваги; отже відступити від них і оминати сповняти прикази Божі, значило утікати від присутності Господа. Миритися з організацією Сатани або зм'якчити Господню вість, і говорити "солодко та м'яко", і замовкнути про царство, а головню про Божий виражений гнів проти організації Сатани, є також змаганням утечи від присутності Господа. Світова Війна вдійсності була торговельною війною, хоть релігійністи сильно кричали, що "се війна щоби забезпечити світ для демократії". Хто ж з людей тоді смів сильно стати по стороні Бога і Його царства під Христом, такого чоловіка захистники війни вважали за ніщо, за сміття світа, гідного лише для в'язниці або на знищення. Отже релігійністи змовились тоді, сформували переслідування проти декотрих вірних і кинули їх у в'язницю на час покілля війна не скінчилась. Від того часу ті самі гіпокритичні релігійністи кричать проти свідків Єгови і з погордою указують на тих, що були ув'язнені, як на злочинців. Протягом Світової Війни многі з

посвячених думали, що если вони приближаться до торговельного і політичного чинника, і если вони будуть солодкі і гарні до них і покажуться їм привязними, то сим вони затримують їх добре ім'я й славу. Памятайте, що та пророча драма Йони представляла різні чинники, а не якісь одиниці, що мали бути свідками для Господа.

"Безсумніву Йона мав думати, що він був схоронений від усякої жорстокої критики і вільний підтримати своє добре ім'я, отже він вступив до корабля і відплив до Тарсис. Однак він не позістав там у спокою довго. Єгова розбурхав велику бурю, що кидала кораблем. "Господь же послав на море велику бурю, і поставила на морі лиха хуртовина, так що кораблеві приходилось розбитись." (Йони 1:4) Та буря не повстала з тій цілі, щоби примусити Йону бути послухним, але щоби милосердно спасти Йону від мильного напрямку, а тим більше щоби зробити прообраз котрий би послужив як взір і провідник для посвячених людей в день Єгови. Світова Війна не була тією позатипічною бурею, тому що Бог не спричинив Світової Війни. Та велика буря представляла те, що Бог спричиняє, тому що писання кажуть: "Єгова же послав на море велику бурю." (А.П.В) Се представляло "війну в небі", розпочату через Божого помазаного і вкоронованого Царя проти Сатани і його організації, лукавих бісів в небі. (Пс. 110:1, 2; Одкр. 11:17, 18; 12:1-10) Наслідок тієї війни в небі був, що Сатана був скинутий з неба на землю і взяти впокій із землі". (Одкр. 6:4) Коли Сатана був скинутий на землю, тоді він зачав посылати горе за горем на людей землі, що він і даліше робить. Народи землі, будучи відчужені від Бога з причини сатанської релігії, і попираючи його торговельне й політичне зловне правління, вони відчули великий клопіт і горе і стали вельми розбурхані, так як те море було розбурхане бурею. На весну в 1918 р., Господь Ісус явився в храмі Божім одягнений у всяку силу в небі й на землі, але Він не ужив тієї сили стримати Світову Війну лише тому, щоби народи не воювали між собою, але щоби свідкам Єгови дати нагоду проголосити Його ім'я на землі. Світова Війна не має нічого до чинення із Божою пімстою, яка вскорі буде вжита на цілковите знищення організації Сатани.

"Підчас Світової Війни було велике занепокоєння між людьми, і многі із тих, що посвятились чинити волю Божу думали, що та війна не стане, але буде продовжатися аж до Армагедону. Та не так сталось. Певна робота мала бути виконана, т. є, дати свідоцтво про ім'я Єгови після Його замірів і що мусіло бути виконане ним Його остаточний гнів буде вилитий проти організації Сатани. Се було показано в пророчій драмі Йони. Йона мав роботу до виконання, і Бог дав йому нагоду виконати.

³¹ Як виглядає, то моряки, що правили кораблем з Яфи не були Ізраїльтянами, себто, в угоді з Богом, але походили від інших народів і були наняті провадити кораблем для торговельної цілі. Не будучи Жидами, ті моряки не знали про Єгови, але коли побачили що кораблем кидала буря, вони вельми полякались. "І полякались моряки, й почали взивати кожен до свого бога. І викидали в море склад з корабля, щоб його полегчити; Йона ж зійшов у середину на дно, ліг та й заснув твердим сном." — Йони 1:5.

³² Без сумніву ті моряки були щирими людьми і бажали справедливості о скільки вони розуміли її. Підчас клопоту в 1914 р. і опісля, чесні люди різних народів, що воювали, любили мир і справедливість і не попирали війни, і добровільно не противилися Богу. Такі люди були вельми заклопотані в умі. Вони знали, що та товпа релігійоністів не була в ласці Божій, бо вона була несправедлива. Хоть духовенство називало себе представителями Ісуса Христа, Князя Миру, однак воно кричало за пролиттям крові, і воно уживало своїх так званих "церковних" будинків для вербовання рекрутів. Так ці добрі люди світа, будучи в недолі, вельми бажали помочи, і, як ті моряки на кораблю Йони, "кождий чоловік кричав до свого власного бога", себто, шукали миру і спокою із кожного жерела, але, не знаючи о замірі Єгови, вони не просили Його о сповнення їх бажання. Тим що корабель знайшовся в небезпеці, моряки викинули много з його складу, щоб спасти корабля. Так і підчас найтемніших днів світової війни, звичайні люди бажали мира і тому були готові пожертвувати много, щоб той клопіт скінчився, отже викинули в море много, щоб принести мир, себто, зробили много старань із втратою для себе, щоб установити мир і спокій.

³³ Історія каже, що Йона пійшов "у середину на дно", і думав, що він там безпечний, отже став байдужий, пійшов спати, бо любив дрімати. Там він був неначе полонений невольник у в'язниці. Він заснув, як "десять дівиць", що ожидали на жениха, але стали сплячі і остаточно поснули. (Мат. 25:1-13) Протягом останньої частини Світової Війни, і якийсь час опісля, Господні посвячені люди на землі спали і осталися неактивними щодо їх привилею в службі. Многі з них сказали: "Ми будемо тепер мовчати і ожидати на Господа аж Він забере нас до дому."

³⁴ Йона був здається єдиний, що заплатив свою подорож на кораблі. Керманіч корабля, почувши молитви і крик своїх моряків, пошукав за Йоною довідатися що він робить. "І прийшов до його керманіч корабельний та й каже: Як тобі спати, вставай, покликни до твого Бога; може сей Бог зглянеться на нас, і ми не погинемо." (Йона 1:6) Той керманіч мав бути урядовим представителем усіх моряків, і представляв ту саму клясу згадану в писаннях, "що в суднах пускаються на море" і перенос

сять великий клопіт і горе. (Пс. 107:23-27) Той керманіч корабля не міг ніяк порадити собі, і тому він шукав Йони, і знайшовши його сплячим, дав йому приказ щось робити. Ся часті образи показує, що Бог мав охоронити свого слугу клясу на землі в часі горя, яке впало на них підчас Світової Війни, і Він випровадить їх знов щоб несли Його вість до людей, а головню показати людям доброї волі який напрям вони повинні взяти. Ті люди до того часу були заняті в сатанській торговельній організації і під контролею його політичної і релігійної товпи, бо вони не знали де вони мали йти. Ті люди доброї волі кричали о поміч. Вони були в'язнями, про котрих описується вс в Письмі (Іса. 42:6, 7), себто, вони представляли таких в'язнів.

³⁵ Йона в сій точці свого відпочинку і сну представляв Божих посвячених людей на землі, котрим Господь дав приказ встати і займитися Господньою службою, щоб люди доброї волі могли знайти дорогу до Єгової організації і знайшли там охорону і безпечність. Моряки в тім кораблі, включали і керманіча, представляли людей доброї волі і чесного серця, що бажують йти правим шляхом, який Господь отвирає для них; і ті, що слухають Його, становлять Його "інші вівці" і "велику громаду", котра то громада з часом увійде в службу Господню і проголосить Його Слово і Його хвалення. Сповнення сієї частини пророчого образу вимагає від посвячених людей пробудитись до їх привилею; і так, в 1919 р., вони пробудились, і тоді Господь післав їх до своєї служби. Як Йоні дано опісля нагоду нести вість до поганів Ниневії, так свідки Єгови пробудились в 1919 р., і опісля їм дано нагоду нести свідцтво для не-юдейської кляси, себто, для людей доброї волі, котрі становлять велику громаду. Ся робота проголошення вістки мусить бути виконана нім гнів Божий буде виражений в Армагедоні, і сей факт дальше попирає доказ, що Господні люди тепер є властиво заняті в Його службі і енергічно виконують роботу поручену їм.

³⁶ До Йони керманіч корабля сказав: "Вставай, покликни до твого Бога; може сей Бог зглянеться на нас, і ми не погинемо." Ось так люди доброї волі промовляють до свідків Єгови, бо вони бачуть, що Всемогучий Бог, котрому Його посвячені служать, є Бог справедливості, Отець милости, і Він єдиний Всемогучий, що дає потіху. Ті люди доброї волі, котрі остаточно будуть становити велику громаду, не є в угоді з Єговою і знають як вони можуть приступити до Бога, вони шукають знання з руки позатипічної кляси Йони, себто, Божих посвячених і назначених людей. Йонадаби або люди доброї волі, будучи ув'язнені через релігійоністів, не звернули своєї молитви до Єгови, не знаючи привилею який вони мали. Вони шукають знання з рук вірного слуги кляси Господньої, щоб вони могли знайти і йти правдивим шляхом. Отже сей привилей як і задача свідків Єгови дати всяку

можливу поміч для тих людей доброї волі — помогти їм побачити дорогу Господню, і чинячи се, вони мусять нести вість царства для таких людей, щоби допомогти їм зрозуміти ту вість і заохотити їх служити Богу і Його царству. Що се їх привилей і задача, то на се ясно указують Господні слова, а іменню: "Так говорить Господь: Часу вподобного я вислухаю тебе (клясу Йони в день гніву) в день спасення допоможу тобі; й збережу тебе, й дам тебе в завіт народам, щоби обновити землю, і спустошене наслідком вернути. Щоб вязыням сказати: Виходьте на волю, а тим, що в темряві: Ійдіте на світло. Пасти муться при дорогах; по всіх узгіррях будуть пасовища їх." (Іса. 49: 8, 9) "Я Господь, покликав тебе на правду, й буду держати тебе за руку, й берегти тебе, й поставлю тебе у завіт народам, за світлом невірним; щоби очі сліпим одчиняти; щоби виводити вязынів із вязниці а сидячих у темряві — з темниці." — Ісаї 42: 6, 7

"Се є дальший сильний доказ, що Бог Єгова буде думати про тих людей доброї волі до Нього і постарается, що хто буде сповняти його прикази, не пропаде в Армагедоні, але буде схоронений в часі Його великого гніву. Сей про-

рочий образ при сій точці показує, який великий привилей Бог дав своєму останкові на землі, і яку важну відповідальність Він поклав на них, і що вони не можуть оминати цієї відповідальності і сидіти собі тихо. Протинцю, вони мусять устати і чинити волю Божу, після приказу, і нести вість про Його ім'я і Його царство під Христом для всіх людей доброї волі, щоби вони знайшли дорогу утечі і місце охорони. Сей і інші пророчі образи показують велику любов Єгови і старання для останка тепер на землі, і що Він велів написати всі ці річі наперед у своїм Слові для помочи і потіхи і скріплення надії Його вірних свідків. Се пророцтво Йони, як се воно відкривається в очах людей Єгови, є додатковим заохоченням до енергійного служення, щоби справи Божого царства під Христом, були добре доглянені і щоби Його люди мали часту в оправданню ім'я Всевишнього.

"* Йона, маючи страх, щоби не статися посміховиськом і предметом великої наруги і сим чином не стратити своєї слави між людьми, він попався у великий клопіт. Як же тут утекти від нещастя? — і як зробити, щоби корабель не розбився?

ЙОНА

(Переклад з англ. "Вартової Башти" з 15-го марця, 1938)

Ти бо, Господи, благий і лагідний, і дуже милосердний для всіх, хто призиває тебе. — Пс. 86: 5.

ЧАСТЬ 2

БОГ ЄГОВА — любов, а милість Його триває по віки, і се Його слуги вірні спізнали і більше оцінюють чим вони довше в Його службі. З своєї ласкавої любови Він зробив много пророчих образів, щоби Його люди могли тепер побачити і оцінити і через те бути заохоченими йти далі в сім часі великої неволі. Прийшли "люті часи"; і з кожним днем збільшається заволя, ненависть, і злоба між діявольськими представителями на землі, і котру то злобну ненависть вони показують проти вірних людей Єгови. Та із поступом часу Бог відсуває заслонку поза котрою многи правди були через довгий час заховані і Він дозволяє своїм людям побачити, як Він старається о них і предвидів і предсказав ці дні і зробив всякі потрібні річі для їх охорони і потіхи. Коли ми застановляємось над сими образами в нашій умі, тоді ми вже більше не критикуємо старинних людей, котрі були ужиті до вироблення сих образів, як Йона, але ми знаємо, що Бог уживав пророків і інших відіграти їх часту для добра і користі слуги кляси тепер на землі.

* Тепер застановімся даліше над пророцтвом Йони: Його знайдемо на дні корабля сплячим, і тоді керманіч корабля збудив його і приказав йому "вставай" і "покликне до твого Бога". Моряки знайшлися у великій страсі й старалися

роз'яснити причину їх неволі. "І говорили вони (моряки) один одному: Ось, киньмо лишень жереб, щоби довідатись, за чию провинку сталась нам ся пригода. Як же кинули вони жереб, упав він на Йону." (Йони 1: 7) Ті моряки зрозуміли, що вони не мали сили успокоїти бурю. Вони не уживали їх власного розсудку ані не сподіялися на ніякого чоловіка опінію відносно того, що мало бути зроблено. Вони побачили потребу шукати відповіді від Того, що мав силу навести таку бурю за те, що щось було зроблено не по його волі, і що такий переступ зробив хтось у косяблі. Се, що вони кидали жереб, показує, що вони просили Того могучого, щоби він поміг їм сю справу рішити. "Жереб скінчить позиванку, він чинить розсуд і між панами." (Прип. 19: 18) "У полу кидається жереб, та випад його від — Господа." (Прип. 16: 33) Ті моряки бажали знати хто був винуватий за їх небезпеку, і через те вони кинули жереб. Тепер завважте, як поступенно сповняється сей пророчий образ.

* Так далеко назад як 1880 р. Вартова Башта указувала на 1914 р., яко час на кінець світа у котрім то часі мало прийти на світ велике нещастя на народи; але в той час ще Божі люди не бачили, що той клопіт буде битвою Єгови проти організації Сатани. Через многи роки вони вірували, і так було зазначено у Вартовій Баш-

ті, що те "велике горе" спричинить велика боротьба між різними чинниками землі, як між капітаном і робітництвом. Не скорше аж в 1925 р. вони зрозуміли властиво "той час горя" згідно з висланням святого Письма. **Вартова Башта** із 1. січня, 1925 р. виразно зазначила перший раз, що той "час горя" буде битвою великого дня Бога Вседержителя, під провідництвом Ісуса Христа і проти Сатани і всіх його сил, в котрій то битві Господь цілком побідить. Знову **Вартовій Башті** з 1. мая, 1925 р. появилися артікул "Задля Вибраних", показуючи споріднення Божого слуги класу на землі до великого часу горя на світ, і чому і як воно було вкорочене. Дальше на 15. грудня, 1927 р. був поміщений артікул на тему "Одна з Причин для Божого Гніву" в котрім було дальше вияснено сю справу. Всі ці інформації були дані людям через радіо і промови і через книжки. Господь відкрив своїм людям значіння приповіді о вівцях і козлах, показуючи як ті "вівці" будуть охоронені Єговою в часі вираження його гніву в Армагедоні. Вся та інформація не прийшла від чоловіка або через чоловіка, але через Господа Бога, зібравши своїх людей до храму через Христа, і вони, пізнавши сі річі в тайній пробутку або в храмі. Господь, дав їм приказ розказувати, по ядм сі річі йдучи від дому до дому. (Мат. 10: 27) Ось так Господь дав довідома своїм людям причину клопоту, як він той клопіт прийде і який буде наслідок.

"Як моряки кинули жереб, і жереб упав на Йону, так правдиву причину часу горя пояснив Єгова, а не чоловік. Се був Єгова, котрий скермував де жереб мав упасти, і се Єгова, через Ісуса, відкрив причину горя як і наслідки. Сей факт, що жереб кидали поганські люди, не робить ніякої різниці, бо вони виконували лише їх часть в драмі. Ті люди яко особи не були важні, але се важна була часть їх в пророчім образі яку вони відігравали. Скермувавши, що жереб упав на Йону, сим Господь Бог скермував увагу тих, що знаходяться в горю, на тих, що були винуваті за те горе. Позатипічно, Він звернув увагу людей доброї волі на свого вибраного слугу, Ісуса Христа, і на його вірних послувателів на землі, що працювали під його розказом. В 1922 р. вірні були зібрані в храм, і тоді вони пізнали, що Господь прийшов до свого храму, і що Єгова виліяв свого духа на всяке тіло, т. е. на всіх посвячених йому і на слугу класу. Сим Він спричинив, що той жереб упав на них, звертаючи увагу на свою вість, котру його слуги доручували тим, що шукали охорони і безпеки. Їх увагу звернено до правдивого жеребала. Се було подібно до случаю коли Єгова кидав жереб рукою свого священника, який падав на "Господнього козла" класу. (3 Мойс. 16: 8, 9) Се сталося в 1931 р., що його слуга класу на землі була запевнена тим, що Єгова дав тому слугі класу "нове ім'я" — "свідки Єгови". Лише для тих, що посвятилися йому і є в угоді о цар-

ство, се ім'я було дане. В короткім часі опісля Бог відкрив, що Егуй представляв Ісуса Христа, разом з його членами тіла, церкви, і так відкрилась класу Йонадаба і її споріднення до Господа. Потім настала робота прийняття Йонадаба класу в колесницю, т. е. зібрання людей доброї волі до його організації, і заставлення їх до роботи з останком в проголошенні вістки царства. Се Ісус Христос і його вірні члени, що повідомляють людей хто становить ту позатипічну класу Йонадаба. В сій точці пророчної драми Йона ясно представляв Ісуса Христа, вибраного слугу Єгови, і його спів слугів, котрі підносять прапор Єгови для користі, начення і політичності людей доброї волі.

"Чесний чоловік і широко шукаючий правдивої інформації був представлений через чин моряків, і се передсказувало людей доброї волі, або Йонадабів, що шукають інформації відносно їх спасіння. "І кажуть вони йому: Скажи же нам, за яку провинку сталась нам ся пригода? Яке твоє діло з звідки ти йдеш? де твій край, і з якого ти народу?" — Йони 1: 8.

"Релігійоністи, вдаючи за представителів Бога, вдійсноності представляли Диявола, і вельми збаламутили людей доброї волі, і прийшов час коли вони (люди доброї волі) шукають правдивого знання. Коли свідки Єгови знайшлися в клопоті, релігійоністи опрокинули їх, але люди доброї волі, бачивши їх ширість шукали знання з їх рук. Се сталося в 1922 р., що одна із символічних "сім пораз" зачала виливатися через видання резолюції "Визов", яка була принята на конвенції в Сідар Поінт, Огайо; а опісля рік за роком наступали інші поразки. (Одр. 15: 6-8; 16: 1-21) Гл. **Світло**, кн. 2, в англ. вид. Тоді Господь ужив своїх вірних свідків нести вість людям доброї волі, якої вони бажали більше і більше. Ті люди доброї волі зачали досліджувати вість, яку принесли їм свідки Єгови, і вони зачали розпитувати їх, і остаточно поставили останкові ось такі питання, і отримали менше більше слідувачі відповіді:

Питання: "Звідки ти йдеш?"

Відповідь: "Із храму Божого, де Цар зібрав своїх людей і приказав їм нести правду людям." — Ісай 6: 1-9.

Питання: "Де твій край?"

Відповідь: "Наш край у небі. Ми є членами духовної організації Єгови, і наше підданство належить Йому і його Цареві. — Филип. 3: 20; Жидів 11: 16.

Питання: "І з якого ти народу?"

Відповідь: "Ми є Юдеями, себто, ті, що просявляють Бога Єгову, і котрі зробили угоду з Богом Єговою. Ми є послідовцями Ісуса Христа, нашого великого Відкупителя і Провідника, і тому ми є Християнами. Ми є люди Божі, котрих Він вибрав зі світа для "свого ім'я". — 1 Петр. 2: 9, 10; Діян. 15: 14.

(Дальше слідує)